Ч. 202 Пятниця 10 (22) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Голоси праси о внутрішнім положеню.—Цїсар в Тиролю. — Помилуванє Драйфуса. — Конець облоги „кріпости" Ґерена. — Процес о замах на Милана).

Віденьский Vaterland доносить, що в суботу прибуде до Відня презес кабінету угорского Сель і в тім дни мають опозицийні часописи рішити ся, чи возьмуть участь в конференциї скликаній президентом Фухсом. Отже в неділю, пише та ґазета, щезнуть всї сумнїви і отворить ся дорога для нової акциї. — Ostdeutsche Rundschau довідує ся, що на засїданю провідників нїмецких сторонництв опозицийних, буде поставлене внесенє, аби не приймити запросин на конференцию, а то з огляду на послїдні ухвали ческих послів в Празї. — Deutsches Volksblatt заявляє ся у вступнїй статї за тим, аби Нїмцї взяли участь в конференциї і пише, що Нїмцї повинні уважати своїм народним обовязком взяти участь в конференциї, аби задля відмови в співучасти не потерпіли шкоди. — Pester Lloyd помістив вступну статю якогось — як каже — визначного австрийского мужа державного, члена правицї, що мав важну участь при укладаню угодових законів. Статя доказує, що конечна річ, аби в Австриї вийшло правительство з поміж більшости. Також правительство мусїлоби складати ся з представителїв нїмецкого католицкого сторонництва, Чехів, Поляків і полудневих Славян. Коли би утворило ся таке мінїстерство, то нїмецка обструкция замінилась би у вільнодумну нїмецку опозицию, котра могла би з користию брати участь в законодатнїй роботї. Першою точкою того правительства був би национальний мир. Правительство мусїло би старати ся о то, аби на пр. тимчасовим знесенєм язикових розпоряджень зискати час на ухвалене язикового закона. Дальше треба би перевести в дорозї парляментарній угорску угоду, а аж тодї був би час і місце приступити до инших важних економічних і суспільно-політичних реформ.

По скінчених маневрах в Каринтиї переїхав Цїсар до Тиролю і вчера пополудни прибув до Мерана, де якийсь час перебуде. Цїсар разом з архикнязем Францом Фердинандом поступив до Боцен і був там на богослуженю в новій церкви Серця Ісусового. Відтак від'їхав до Мерана, де тисячі народу дуже сердечно повитали дорогого гостя.

Цїлком тихо і незамітно наспіло до Рен помилуване Драйфуса. Повідомлено его о тім в ночи і вже о годині $2^1/_4$ над раном випущено его на волю, по чім він, его жена і брат сейчас виїхали зелїзницею до Нант. По коротків випочинку від'їхали звідси всї в незвістнім напрямі. На найблизшій стациї висїли з ваґона два полїцийні аґенти, що доси проводили его і Драйфус лишив ся сам з женою і братом. — Всї францускі часописи приймили радо вість о помилуваню Драйфуса. Деякі з них заявляють, що то ще не конець справи Драйфуса, бо тепер треба стреміти до того, аби виказати цїлковиту невинність его.

В справі Ґерена подають нинїшні телеґрами такі вісти. Вчера дізнали ся політичні приятелї Ґерена, що правительство рішило в ночи взяти приступом его „кріпость". Именно видав мінїстер Ґаліфе приказ, аби войско ужило оружия на случай потреби, а піонїрам приказано перебити мур і війти до дому і пивниць каменицї. Мало то стати ся між 4-ою а 6-ою годиною рано. Супротив такої постанови удали ся вчера посли Мільвоа і Льоссіє до президента мінїстрів з просьбою, аби дозволив їм увійти до каменицї і намовити Ґерена до добровільного відданя „кріпости". Мінїстер дозволив на то і тодї почали згадані посли переговори з Ґереном, котрі скінчили ся тим, що о годинї 4-тій рано Ґерен і его товариші вийшли з каменицї і віддали ся в руки властий. Ґерена зараз арештовано і відвезено на полїцию; товаришів его полишено на волї. Ґерен пересидів в своїй кріпости 38 днів, а правительство заплатило за ту забавку цїлий міліон франків, коли взяти на увагу кошти стереженя дому і відшкодоване, яке правительство мусїло дати купцям і промисловцям при улици Шаброль, котрі за той час потерпіли великі шкоди.

Процес о замах на Милана вже майже скінчив ся, хоч доси нема ще вісти о засудї. На оногдашнім засїданю, по промові оборонцїв і прокуратора забрав голос обжалований Кнезевич і заявив, що в виду смерти, яка ему грозить, хоче спасти свою душу, отже зізнає, що первістно звалив вину на 4 особи, немов би они намавляли его до замаху, в тій надії, що в той спосіб уратує себе. Однако тепер від-

54)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Данило Дарґун — говорив Керрінґтон дальше — богатий чоловік і залюбив ся дуже в паннї Дурскій; але він не той, що схотів би лїзти в дорогу свому своякови. Він не буде старати ся о еї прихильність, доки буде знати, що она держить ся ґрафа. Єму під декотрим взглядом не стає розуму. Він готов би, як би ему здавало ся, що они обоє не хотять відчепити ся від себе, дати їм що року і тисяч фунтів, щоби они могли урядити ся, а не старав би ся о Павлину. Але таке скромне урядженє не вдоволило би анї ґрафа Реджінальда, анї паню Дурску, анї мене. Але той другий спосіб мав би для нас всїх величезну вартість.

— Гм, та она любить дїйстно вашого приятеля, ґрафа Реджінальда — сказала панна Брюер.

— Та я то знаю — відповів на то Керрінґтон — Але що дальше? Она би була найнещасливійшою жінкою, як би Реджінальд з нею оженив ся. Але головна річ в тім, що він і не оженить ся з нею. А Дарґун оженив би ся з нею і позволив би їй робити з его грішми, що она би схотїла — до того ще й мала би красне становище — не таке високе, що вимагало би випорпуваня всеї еї минувшости. Тогди могла би она й Вашу будучність забезпечити, та показати тим свою вдячність.

— То все річ можлива — сказала на то панна Брюер так само рівнодушно як перед тим, — але що я можу зробити, щоби довести до того?

— Ви мусите ужити всего свого впливу, який маете на паню Дурску. Можете заєдно ставити їй перед очи еї положенє, можете заєдно пригадувати довги — а они прецї тиснуть, може нї? — Ба зробіть так, щоби они ще більше перли. Старайте ся о то, щоби біда їй щораз більше докучала, та не таїть перед нею, що еї жде руїна. З неї зла господиня. Не помагайте їй — утрудняйте їй все. При тім користайте з кождої нагоди і кажіть їй, що Реджінальд еї занедбує, що він їй невірний. Звертайте еї увагу на то, що він люто з нею обходить ся, що очевидно і не думає женити ся з нею, і длятого єсть байдужний на еї клопоти, та не хоче їй помагати. Старайте ся викликати у панї Дурскої гордість, гнїв і зависть. Говоріть з нею зразу лиш про Данила Дарґуна, именно же заким він верне до міста і зачне знову навідувати ся до панї Дурскої; але старайте ся, щоби еї біда притискала і щоби она памятала на то, як мало помочи або хоч би лиш доброї волї може сподївати ся від Реджінальда. Я не сумнїваю ся анї на хвилю, що Дарґун буде старати ся о еї руку, коли побачить, що она не пропадає за Реджінальдом.

— А що буде, як пан Дарґун зовсїм не буде навідувати ся? — спитала панна Брюер; — він перестав бувати і мабуть постановив собі держати ся здалека.

— Припустім, панно Брюер, — сказав на то Керрінґтон, — що петля відлетить від сьвітла і полетить собі крізь вікно на двір; чи не можна майже на певно сказати, що она верне ся назад і спалить ся до сьвічки? Я анї трошки не сумнїваю ся, що Данило Дарґун дасть ся зловити в сїтку, яку заставлено на него.

На хвильку замовкли, аж панна Брюер відозвала ся: То все треба очевидно борзо робити — ізза того богача купця, що торгує зелїзними товарами?

— Ізза того, що менї треба конче гроший, панно Брюер, а панї Дурска в такім самім положеню. Чим борше тим лїпше для всїх інтересованих сторін. А тепер коли я вже досить отверто говорив з Вами, то позвольте нехай ще більше отверто поговорю з Вами. Для Вас буде то очевидно більша користь, коли панї Дурска буде богатою і поважаною, як колиб жила в бідї. А так само буде для Вас користь, хоч не така велика, коли я видру від Реджінальда Еверстронґа грошї, бо коли їх відберу, то дістанете від мене пять сот фунтів нагороди.

— Як би був який спосіб, щоби Вас, пане Керрінґтон, законно з'обовязати до сповненя Вашого приреченя, то я би просила Вас дати менї то на папери. Але я знаю, що такого способу нема. Я длятого спускаю ся потрохи на Вас і буду так робити як кажете; не длятого, що мене кортять Ваші грошї, але длятого, що коли Павлинї буде добре, то буде добре і менї. Але мушу тут ще додати — панна Брюер при тих словах випростувала ся на

кликує ті зізнаня і каже, що нїхто не намавляв его до того злочину. По Кнезевичу промавляло ще кількох обжалованих радикалів і всї заявили, що нїлоли не бороли ся з правительством такими средствами, як зрада і убийство. Їх борба була все леґальна і они були все прихильниками династиї; хотїли лиш заведеня ладу і внутрішного спокою в Сербії.

Новинки.

Львів дня 21-го вересня 1899.

— **Відозва.** Виділ краєвий звернув ся з просьбою до Головного Видїлу Товариства „Просьвіта“ о удїлене добромнїня що-до вибору родів придорожних дерев, як також що-до способу їх садженя, доглядання і охоронюваня, що мало би бути увзглядневе при уложеню екзекутивної інструкциї до проекту закона о садженю і охоронї придорожних дерев. — Бажаючи предложити дотичні внески Виділови краєвому, Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ відзиває ся до Сьвітлих Виділів Філїй Товариства „Просьвіта“, Хвальних Виділів Читалень „Просьвіти“ і всїх Вп. членів Товариства „Просьвіта“, аби зволили Головному Виділови Товариства „Просьвіта“ в як найкоротшім часї надсилати свої поміченя в тій справі і предложеня. При тім з'осібна належить мати на увазї: 1) Аби дотичний рід дерева занадто не затїнював і тим самим не завогчував дороги та сусїдних ґрунтів або не виялоблював сусїдних ґрунтів. — 2) Аби дерева приносили як найбільше пожитку. — 3) Якої широти є потрібна полоса ґрунту до садженя придорожних дерев поза дороговим ровом з огляду на сусїдний ґрунт. 4) Які виємки належить допустити що-до обовязку садженя придорожних дерев зі взгляду на культуру сусїдних ґрунтів.

— **Др. Михайло Борисикевич**, славно-звістний окулїст, помер по короткій недузї в Градци стирийскім, де був професором універзитету. Покійник був не лише знаменитим учителем і первпорядним лікарем очних недуг, але писав також богато наукових діл і був знаний далеко поза границями Австриї. Послїдне его більше дїло вийшло з друку перед кількома місяцями. Через его передчасну смерть потерпіла наука і терпляча людскість велику страту. Покійник був сином руского сьвященика, декана чортківского і пароха в Зарваници. Уродив ся 1843 р. в Білобожници. Початкові науки побирав в голоснім свого часу інститутї Мілевского в Станиславові. Скінчивши ґімназию, удав ся на виділ медичний до Відня. Там докторизував ся і був довший час асистентом професорів Артля і Штельваґ-Каріона. Звідти розійшла ся его слава яко знаменитого ученого і покликано его на катедру окулїстики до університету в Інсбруцї, а опісля до Градця, де виховував цїлу школу знаменитих окулїстів, зміж котрих знаний один і у Львові, іменно др. Балабан. — Покійний що року приїздив на вакациї на віддих до свого вітця, до Білобожниці, а відтак до Зарваницї, а по смерти вітця до свого брата в Цьвітовій. Однак недужі на очи не давали ему відпочати. Цїлими процесиями з усїх сторін краю спішили до него о пораду. А покійник не відтягав ся, нікому помочи не відмовив, то-ж місце его віддиху рік-річно переміняло ся в величезну клїніку недужих на очи. — Тому з великим жалем пращають его тисячі а тисячі его пацієнтів. Покійний др. Борисикевич здобув собі нечувану любов не лише у своїх учеників, але і в кругах своїх товаришів-учених. Будучи директором клїніки громадив коло себе людий жадних его цінних досьвідів і в той спосіб виобразував много знаних окулїстів. Найзнаменнїйша річ, що покійник з'умів сотворити власну школу, з котрої вийшло богато перворядних сил. Сам він, взорець працї, а до того лагідний, благородний, безкористовний — потягав до себе всїх, що его знали. — Вічна ему память!

— **Спалені міліони.** Від часу до часу палить австро-угорский банк всї банкноти, які або вийшли вже зовсім з курсу або котрі стягнено длятого, що они були подерті, ушкоджені. Отже оногди в присутности зібраної ґенеральної ради спалено таких банкнотів за суму 21,550.000 зр. а іменно 7000 банкнотів самими тисячками, 83.000 банкнотів самими сотками і 625.000 банкнотів десятками.

— **Перегони зі смертию.** В однім з нюйоркских броварів бігав робітник через пять міну в перегони зі смертию. Пригода була така. Робітник Спіро влїз був до мідянного кітла, в котрім варить ся солод, щоби его вичистити. В тім кітлі есть валок, на котрім суть уміщені напроти себе ножі. Скоро котел наповнить ся солодом, пускає ся валок; він зачинає ся крутити, а ножі перерізують солод і так мішають его рівномірно. Коли Спіро був вже готовий з чищенем, крикнув на другого робітника, щоби той пустив апарат, призначений до наповнюваня того кітла. Тимчасом той робітник, відкрутив иньший краник і пустив в рух ножі, помежи котрих стояв Спіро. Валок з ножами зачав крутити ся щораз скорше, а Спіро мав на стілько притомности, що став бігати в кітлї доокола, при чім уважав добре на то, щоби задержати однакову віддаль від ножів. Так бігав бідний робітник через цїлих пять міну в перегони зі смертию і кричав з цїлої сили. Вже здавало ся, що сил ему не стане, аж почули его голос і задержали апарат. Спіро в тій хвили зімлїв і его майже неживого видобули з кітла. Він незадовго прийшов до себе, але своїх перегонів зі смертию не забуде, доки буде жити.

— **Страшна пригода** стала ся дня 9-го с. м. в селї Воякова в західній Галичинї. Господар Плавецкий складав в стодолї висохлий горох. Его донька подавала ему вязанки вилами, а не могучи удержати тяжкої вязанки заточила ся; батько сягаючи по вязанку через то схитнув ся і упав, а падаючи з гори набив ся на вила і погиб на місци.

— **Драйфус а телеґрами.** Послїдна розправа в процесі Драйфуса в Рен дала неаби якої роботи телеґрафам, але й немалий зарібок урядови телеґрафічному у Франциї. Обчислено докладно, що уряд телеґрафічний в Рен вислав за цїлий час процесу не менше, лиш 9 мілїонів слів. Девятьдесять урядників телеґрафічних працювало напереміну при апаратах від рана аж до пізної ночи. З тих 9 мілїонів слів видрукувала сама одна францускa ґазета „Figaro“ 1,125.000 слів. В сам день виданя вироку вислано з Рен 3000 телеґрамів на ріжні сторони сьвіта. При сїй нагоді не від річи буде розповісти, якої штучки ужив один англій-

---

кріслї а еї блїде лице вкрив слабий румянець — я би не хотїла нічого мати з Вашими крамолами і проектами, як би я не вірила і не виділа, що при тім розходить ся дійстно о добро Павлини.

Та розмова вела ся ще якийсь час, а відтак Керрінґтон лишив ся сам один, бо панна Брюер пішла помагати панї Дурскій убирати ся. Коли она виходила, Керрінґтон подумав собі: Коби лиш Дарґун був вже тут і коби еї можна намовити, щоби она від него позичила гроші!...

— — — — — — — — — — —

Керрінґтон був на обіді у панї Дурскої; обід подано елеґантно, але у всім в цілім домі видко було бідноту. Обід подаваний з великою парадаю був досить скупий. Вина були злі, а Керрінґтон доглянув, що не було того столового срібла, яке він давнїйше тут видів.

Павлина сама була блїда і як би якась не своя. Виглядала як тота женщина, котра прийшла до переконаня, що для неї есть просто незносним тягаром.

— Відповідно до Вашого бажаня я пристала на то, щоби ще нинї поговорити з Вами, пане Керрінґтон—сказала она, коли лишили ся самі в сальонї, бо панна Брюер вийшла була—але не можу собі й погадати, о чім Ви хочете зі мною поговорити.

— Не розбирайте дуже моїх мотивів, панї Дурска, — сказав Віктор — кождий чоловік має свою тайну. Вірте менї, коли Вам скажу, що хочу Вам служити і длятого прийшов сюди. Чи позволите менї, щоби я говорив з Вами як Ваш приятель?

— Я так мало маю приятелів, що була би послїдною, як би не хотїла приймити щирої прихильности — відповіла Павлина і зітхнула. А Ви приятель Реджінальда Еверстронґа. Вже та сама обставина есть достаточною причиною, щоби я Вас цїнила.

Вдовиця була супротив Віктора Керрінґтона щирійшою і більше отвертою, як супротив иньших панів, що бували в еї домі. Розумів ся, що він знав о тім, які суть відносини межи нею а ґрафом Реджінальдом.

— Ґраф Реджінальд есть моїм приятелем — сказав на то Віктор; — але не гадайте панї, що я ему нещирий, коли скажу, що він не варт Вашої прихильности. Як би він в сїй хвили був тут, то я би сказав то ему в очи. — Він самолюб — думає лиш о власних інтересах, і як би мав нагоду оженити ся богато, то я кріпко переконаний о тім, що він би то зробив, хоч би знав, що Вам би серце пукло! Я гадаю, що Ви знаєте, що я правду кажу.

— Я то знаю — відповіла Павлина тихим голосом. — Воля Божа! Я знаю, що то правда, знаю вже від давна. Ми женщини здібні до найбільшої дурноти, а моя дурнота в тім, що маю велику слабість для Вашого приятеля Реджінальда Еверстронґа.

— Супротив тої аж надто великої прихильности Вашого серця возьміть гордість на поміч — став їй Керрінґтон дораджувати. — Не дайте ся туманити тому чоловікови, і не будьте жертвою его самолюбивости. А чи знаєте, що Вас коштує та прихильність? Я переконаний, що Ви не знаєте. Ви не знаєте, що дехто обходить здалека сей дім. Ви може вже й запримітили, що від якогось часу мало вже хто сюди заходить. Ваших гостий з кождим днем щораз менше. Сей дім попав вже в неславу. В клюбах о тім говорять. Скінчило ся вже, панї, а тепер коли Ви вже не будете могли помагати Реджінальдови Еверстронґови, побачите, кілько варта его любов.

— Я гадаю, що він мене любить — сказала Павлина з тиха, — але на свій лад.

— Ну, так, на свій лад — котрий в найлїпшім случаю якийсь дивний. А чи можна Вас спитати, як Ви пересьвяткували Рідзво?

— Самісенька одна; тут в сїм домі було пусто і порожно. Нїхто не навідав ся до мене. Ах, пане Керрінґтон, то так сумно жити так самій одній на сьвіті!

— А Реджінальд Еверстронґ, той чоловік, замість бути при Вас, забавляв ся на ректорстві в Гальґрун і там залицяв ся до звістної кокети, Лідиї Ґрегим, давної своеї приятельки і знакомої з молодих лїт.

Віктор подивив ся Павлинї в очи і побачив, що вразив еї в само серце. Она ще більше поблїдла а дрожачі уста були доказом еї великого зворушеня.

— То там межи гостями на ректорстві були й дами? — спитала она.

— А вжеж, що були. А Ви, панї, того не знали, що там будуть і дами.

— Нї — відповіла Павлина — ґраф Реджінальд казав менї, що там будуть лиш самі старі кавалери.

Віктор побачив, що та дрібна брехня еї приятеля дуже прикро вразила Павлину. Холодне і самолюбиве поступоване Реджінальда вражало еї завсїгди, але мук заздрости она не знала.

— Отже він забавляв ся зі своєю краянкою — сказала она. — Правду кажете, що Ваш приятель не варт того, щоби я о нім і думала. Та й не буду вже думати о нім.

— Добре зробите, а Реджінальд колись сам Вам то признасть. Скажіть же менї тепер, панї, так поправдї, чи Ви не в грошевих клопотах.

— Таже в таких — відповіла Павлина, — що коли Реджінальд менї в найкоротшім часї не позичить гроший, то буду мусїла втїкати звідси, як яка злочинниця. Я вже мусїла і мого срібла позбути ся. Реджінальд то ще одна моя надія.

— Дуже не певна, панї; то трощa, що хитає ся на всї боки, а не палиця, котрою можна би підперти ся. Він Вам не позичить гроший; противно, буде наставати, щоби Ви без проволочно утїкали з Анґлії; а коли поїдете, —

— Що тогди?

— То вже не буде перешкоди; буде міг богато оженити ся.

— Ох, що за підлота — сказала Павлина з тиха; — якаж невисказана ганьба!

— Самолюб може бути і підлим — відповів Віктор. — Але не говорім же о тім. Я

ский кореспондент справоздавець льондоньскої аґенциї депеш, котрий хотів, щоби его аґентура перша в Льондонї оголосила вирок в справі Драйфуса. Він знав, що всї дороги телеграфічні в Парижи (а через Париж ішли всї депеші до північної і всхідної Европи) будуть дуже обсаджені та побоював ся, що через то его депеша опізнить ся. Отже він впав на таку гадку: Умовив ся з товариством торговельного кабля, що через Гавр іде до Ню-Йорку, і в кілька мінут післав депешу о вироку до Гавру, звідки єї каблем післали до Ню-Йорку. В Ню-Йорку урядник телеграфічний надав депешу зараз на кабель, що іде до Льондону, і так стало ся, що в несповна десять мінут льондоньска аґентура мала вже вість о вироку, підчас коли в Льондонї ще нїхто о тім не знав. Аґентура та дала о тім на своїх апаратах зараз знати всім редакциям, великим готелям та публичним льокалям. В самім Ню-Йорку не знали о вироку нїчого, бо той справоздавець умовив ся був з своєю аґентурою, що скоро Драйфус буде засуджений, він зателєграфує лиш одно слово: „Томас“, а то буде значити: „Драйфус засуджений“.

— **Дивні обряди весїльні** суть межи Таґалями на Филипіньских островах. Молодий мужчина, що хоче женити ся, мусить насамперед старати ся позискати собі родителїв своєї судженої. Відтак мусить він на публичнім місци бігати за дівчиною доти, доки єї не зловить. Она може вирвати ся єму, і не скорше скаже, що она его нареченою, аж він єї кілька разів зловить. Аж тогди може він єї з тріюмфом повести до дому єї родителїв. Тут мусять они обоє на двох драбинах лїзти до помешканя родителїв молодої. Молодого тягне за голову до хати батько молодої а молоду єї мати. Відтак мусять обоє вклякнути перед батьком, а той виливає на них воду з лупини кокосового оріха. Наконець тулцнуть ся ще молоді головами і то значить, що они вже повінчані. По сїм обряді молода пара іде на пять днів в лїси та гори і там днює та ночує. Нїхто не знає, де они через той час перебувають; по тім часї вертають назад до села і зачинають вже господарити. Часом торжество весїльне відбуває ся в той спосіб, що молодий і молода лїзуть замість на драбину на два молоді деревця, що росгуть близько себе а хтось із старших членів родини ловить за галузе і нахиляє ті дерева до себе, доти, доки аж молоді не зможуть поцїлувати ся або туцнути ся головами, що зависить від сили того, хто нахиляє дерева. Найважнїйша річ в цїлім обряді в тім, щоби молоді дотулили ся головами, бо аж тогди стають они чоловіком і жінкою.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 вересня. Ґр. Тун виїхав до Мерану, де возьме участь в торжествах відслоненя памятника Андрія Гофера.

Прага 21 вересня. Bohemia впевнює, що нїмецкі опозицийні сторонництва не возьмуть участи в конференциї скликаній президентом Фухсом.

Копенгаґа 21 вересня. Царска пара виїхала вчера по полудни на пароходї „Стандард“ до Кілю і забавить там два днї у княжної Генрики пруської. Відтак виїде царска пара на 4 тижднї до Дармштадту, а відтак на лови до Скерневич. Звідтам верне до Петербурга.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 19-го вересня 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	372·—	379·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	283·—	288·—
Акциі гарбарнї Ряшів	—·—	195·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	253·—	258·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. 4½%	100·20	100·70
4½% листи застав. Банку краев.	100·20	100·90
4% листи застав. Банку краев. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	96·50	97·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	96·50	97.20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	93·40	94·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·10	97·80
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	107·90
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·—	91·20
Позичка краев. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·20	96·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·10	93·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·—	28·25
Міста Станиславова	55·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·85	21·45
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·80	11·40
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	29·—	29·50
Базилїка (Курс віденьский)	7·—	7·60
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 маров нїмецких	58·75	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

Вам розкрив люту правду; я зробив як той лїкар, що бере ся до ножа, щоби вирізати боляк, котрий міг би кров затроїти. Я Вам показав де зло, а тепер моїм обовязком показати Вам, де лїк на Вашу недугу.

— З Вас може й дуже зручний лїкар — відповіла Павлина але в сім случаю не вдїєте нїчого. Моя недуга невилїчима.

— Деж там, панї; то голос розпуки романтичної дитини; дама не повинна так робити. Ви кажете, що Вам сумно на сьвітї, що Ви самі одні, що не маєте приятеля; а що, як би я Вам показав такого, що був би Вам приятелем, що любив би Вас з таким самим відцуранем себе самого, з яким Ви любите Реджінальда Еверстронґа?

— Хтож би то був той приятель?

— Данило Дарґун.

— Данило Дарґун! — повторила Павлина. — Я то знаю, що я єму сподобала ся і що він чоловік з серцем і честию; але хибаж менї прийде що з его симпатиї? Хибаж его любов може вийти для мене в користь, коли я не можу бути єму взаїмною за его добре і щире серце. Не жадайте від мене такої підлоти.

— Та я не жадаю нїчого більше, лиш то, що наказує здоровий розум — відповів Віктор. — Замість марнувати свою любов для Реджінальда Еверстронґа, що не варт, щоби Ви о нїм і думали, то лїпше виявляйте чоловікови, котрий Вас по правді любить, хоч би лиш своє поважане і покажіть єму, що умієте его оцїнити. Замість зруйнованою втікати з Анґлії, лишіть ся яко наречена і будуча жена Данила Дарґуна, — лишіть ся і покажіть Реджінальдови, що ту котру він знехтував, уміє хтось оцїнити.

— Що він мене знехтував то правда; на саме Різдво, коли всї тїшать ся і веселять ся, він лишив мене саму одну та пішов забавляти ся з приятелями і знакомими та усьміхати ся до щасливійших жінок. Як же може він жадати від мене, щоби я єму була вірна, коли він сам невірний.

По тім замовкла она і задумала ся. Керрінґтон не виривав єї з тої задуми. Він знав, що его дїло поступає дуже борзо наперед.

Вже міркував, як тота женщина піддає ся его воли, як та глина в руках різбаря, коли той лїпить яку статую. Аж она знову відозвала ся.

— Дякую Вам за Вашу добру раду — сказала она спокійно — і гадаю зробити ужиток з Вашої мудрости. Щож Ви радите менї тепер робити?

— Я би радив Вам, щоби Ви, коли Дарґун верне до міста і прийде до Вас, розповіли єму в якім положеню знаходите ся і попросили его, щоби він Вам позичив кілька сот фунтів. Спосіб, в який він відповість Вам на Вашу просьбу, покаже Вам чи его любов для Вас правдива і глубока.

— Як Ви впали на ту гадку, що він мене любить? — спитала Павлина. — Він того ще нїколи не сказав. Женщина відчуває інстинктовно, коли єї хтось щиро любить. Але як могли Ви, чоловік посторонний, довідати ся тайни Данила Дарґуна.

— Через то, що я сам чоловік та знаю сьвіт і людий. Можу Вам навіть сказати, що буде з Вашої розмови з Дарґуном.

— Та нехай, поговорю з ним — сказала Павлина. — Буде то нове пониженє; але хиба-ж цїле моє житє не було рядом пониженя? Але тепер пане Керрінґтон лишіть вже мене саму. Цїла тота розмова була дуже прикра для мене.

Керрінґтон таки зараз попращав ся з панею Дурскою, а виходячи, стрітив ся в передній малій комнатї з панною Брюєр.

— Ви вже ідете, пане Керрінґтон? — спитала панна Брюєр.

— Іду, але за день або два прийду знову. Тимчасом дайте знати, коли тут прийде Дарґун. Я говорив з Вашою панею, і панї аж дивно, як легко буде то зробити, що хочемо. Она погорджає Реджінальдом; не довго буде его любити. Добраніч, панно Брюєр!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).